

ODPIS

Sygn. akt VIII SA/Wa 42/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący   **Sędzia WSA Marek Wroczyński (sprawozdawca)**

Sędziowie   **Sędzia WSA Iwona Owsieńska-Gwiazda**

Sędzia WSA Artur Kot

Protokolant   sekretarz sądowy Dominika Jeromin

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu **15 lipca 2020 r.** w Radomiu

sprawy ze skargi **Rzecznika Praw Obywatelskich**

na uchwałę **Rady Gminy Klwów**

z dnia **17 czerwca 2019 r.** nr **VI/51/2015**

w przedmiocie **podjęcia deklaracji - „ Gmina Klwów wolna od ideologii LGBT”**

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w całości.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Iłona Obara

specjalista

Uzasadnienie

W dniu 17 czerwca 2019 roku Rada Gminy Kłwów na podstawie art. 18 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (DZ.U z 2019 poz. 506 ze zm. dalej jako usg) podjęła uchwałę nr VI/51/2019 w sprawie deklaracji „ **Gmina Kłwów wolna od ideologii LGBT** ”.

W uchwale wskazano, że „ dla dobra rodziny i wolności deklarujemy, że samorząd który reprezentujemy – zgodnie z naszą wielowiekową kulturą opartą na wartościach chrześcijańskich – nie będzie ingerować w prywatną sferę życia polskich rodzin. Nie damy narzucić sobie wyolbrzymionych problemów i sztucznych konfliktów, które niesie za sobą ideologia „ LGBT ”

1 – nie zgodzimy się na sprzeczne z prawem instalowanie funkcjonariuszy politycznej poprawności w szkołach(tzw. latarników). Będziemy strzegli prawa do wychowywania dzieci zgodnego z przekonaniem rodziców,

2- zrobimy wszystko, aby do szkół nie miały wstępu osoby zainteresowane wczesną seksualizacją polskich dzieci w myśl tzw. standardów Światowej Organizacji Zdrowia(WHO). Będziemy chronili uczniów, dbając o to aby rodzice z pomocą wychowawców mogli odpowiedzialnie przekazać im piękno ludzkiej miłości!

3- nie pozwolimy wywierać administracyjnej presji na rzecz stosowania poprawności politycznej(słusznie zw. niekiedy homopropagandą) w wybranych zawodach. Będziemy chronili m.in nauczycieli i przedsiębiorców przed narzuceniem im nieprofesjonalnych kryteriów działania np. w pracy wychowawczej, przy doborze pracowników czy kontrahentów!

Nadto wskazano, że „deklarujemy, że gmina Kłwów w realizacji swoich publicznych zadań będzie wierna tradycji narodowej i państwowej, pamiętając o 1053 latach chrztu Polski, 100 latach od odzyskania Niepodległości Polski i 30 latach od odzyskania Samorządności Polaków.

Skargę na powyższą uchwałę wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich.

Zaskarżonej uchwale zarzucał:

- naruszenie art. 7 Konstytucji RP w związku z art. 6 ust.1 i art. 18 ust.1 usg poprzez wykroczenie poza zakres działania gminy i zakres właściwości rady gminy oraz władczą ingerencję w zakres kompetencji innych organów publicznych, w tym organów

wykonawczych samorządu terytorialnego i organów administracji rządowej, a w konsekwencji brak podstawy prawnej i naruszenie konstytucyjnej zasady legalizmu z której wynika, że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa;

- naruszenie art. 47, art. 48, art. 54 ust.1, art. 70 ust.1 i art. 73 w związku z art. 31 ust.3

Konstytucji RP, poprzez ograniczenie konstytucyjnych praw i wolności, podczas gdy ograniczenie może nastąpić tylko w drodze ustawy;

- naruszenie art. 32 ust.1 i 2 Konstytucji RP w związku z art. 1 usg, poprzez dyskryminację ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową, polegającą na wykluczeniu ze wspólnoty samorządowej jej mieszkańców identyfikujących się jako geje, lesbijki, osoby biseksualne i transpłciowe(LGBT);

- naruszenie art. 30 w związku z art. 47 w związku z art. 32 ust. 2 Konstytucji RP i art. 54 ust.1 w związku z art. 32 ust.2 Konstytucji RP oraz art. 8 w związku z art. 14 i art. 10 w związku z art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 roku(DZ.U z 1993 roku, nr 61, poz. 284 dalej jako EKPCz) poprzez bezprawną ingerencję w wolności i prawa osób nieheteronormatywnych i transpłciowych polegającą na naruszeniu ich godności, a także ograniczeniu prawa do życia prywatnego w zgodzie ze swoją orientacją seksualną i tożsamością oraz ekspresji tych cech, a w konsekwencji dyskryminację ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową;

- naruszenie art. 48, art. 70 ust.1 i art. 73 Konstytucji RP, poprzez bezprawne ograniczenie praw i wolności mieszkańców gminy Klwów do wychowywania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniami, do nauki i do nauczania, polegające na władczej ingerencji w działalność placówek oświatowych, narzucaniu im wartości zgodnych wyłącznie z jednym światopoglądem oraz dążeniu do wykluczenia z programu nauczania treści dotyczących edukacji seksualnej i antydyskryminacyjnej.

Zarzuty skargi zostały rozwinięte w jej uzasadnieniu.

W zakresie dopuszczalności skargi skarżący podniósł, iż przedmiotowa uchwała stanowi akt organu jednostki samorządu terytorialnego z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 dalej jako p.p.s.a.) i podlega rozpoznaniu przez sąd administracyjny. Odwołał się w tym zakresie do orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego i doktryny gdzie opowiedziano się za szerokim rozumieniem pojęcia sprawa z zakresu administracji publicznej(wyroki NSA z 7 grudnia 2009 roku, I OSK 716/09; z dnia 24 maja 2017 roku, II OSK 2299/15,

B. Dauter i inni – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi- komentarz, Zakamycze 2005, str.26). Wskazywał, że zgodnie z art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Zasada ta została doprecyzowana w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego gdzie wskazano na zakaz domniemania kompetencji prawotwórczych tj. obowiązek organów władzy publicznej do działania wyłącznie na podstawie upoważnienia przewidzianego w prawie. Organy władzy publicznej nie mogą podejmować żadnej decyzji bez podstawy prawnej w powołaniu się tylko na względy natury ekonomicznej, politycznej czy nawet moralnej (wyrok NSA z 8 kwietnia 2008 roku, II OSK 362/07). Zasada legalizmu w kontekście działań władczych oznacza dyrektywę interpretacji przepisów kompetencyjnych w sposób ścisły i z odrzuceniem w odniesieniu do organów władzy publicznej zasady: co nie jest zakazane, jest dozwolone(wyrok TK z 27 maja 2002 roku, K 20/01, DZ.U z 2002 roku, nr 78, poz. 717). Działania władcze muszą być oparte na konkretnej normie kompetencyjnej, upoważniającej organ do podjęcia rozstrzygnięcia i określającej czynność będącą przedmiotem kompetencji(uchwała 7 sędziów NSA z 29 marca 2006 roku, II GPS 1/06).

Skarżący podkreślał, iż charakter władczy mogą mieć nie tylko akty prawa miejscowego – stanowiące, na gruncie art. 87 ust.2 Konstytucji, źródło prawa powszechnie obowiązującego na obszarze działania organu, który wydał akt, ale też akty o charakterze wewnętrznym, zobowiązującym w stosunku do innych organów i jednostek organizacyjnych, w szczególności podporządkowanych organowi wydającemu akt. Uchwała może być kwalifikowana jako władcza, nawet jeśli nie ustanawia praw i obowiązków podmiotów prywatnych, ale jeśli zawiera dyspozycje działania dla innych podmiotów w ramach aparatu administracji publicznej(wyrok NSA z 1 lutego 2017 roku, I OSK 2779/16). Zobowiązujący charakter uchwały może wynikać ze spraw wyrażanych w treści ogólnie, które dopiero w przyszłości rozpatrywane będą przez jednostki gminy – (wyroki NSA z 27 września 2017 roku, I OSK 1066/17 i z dnia 1 lutego 2017 roku, I OSK 2779/16).

Zdaniem skarżącego zaskarżona uchwała ma charakter władczy o czym świadczą fragmenty w których wyrażono brak zgody na sprzeczne z prawem instalowanie funkcjonariuszy politycznej poprawności w szkołach(tzw. latarników) oraz zobowiązanie do ochrony uczniów i zrobienia wszystkiego, aby do szkół nie miały wstępu osoby zainteresowane wczesną seksualizacją polskich dzieci w myśl tzw. standardów Światowej Organizacji Zdrowia(WHO). Takie sformułowania należy

odczytywać jako wytyczne pod adresem organu wykonawczego gminy oraz dyrektorów prowadzonych przez gminę szkół i innych placówek oświatowych. Władczo zobowiązują te organy do podjęcia lub niepodjęcia określonego działania w obarże organizacji ich pracy, w tym kształtowania ich treści i formy nauczania lub współpracy z podmiotami zewnętrznymi. Wskazywano na art. 86 ustawy z 14 grudnia 2016 roku – Prawo oświatowe(DZ.U z 2019 roku, poz. 1148) mocą którego dyrektor szkoły lub placówki oświatowej ma prawo (po uzyskaniu pozytywnej opinii rady szkoły lub placówki i rady rodziców)podjąć współpracę z organizacją zewnętrzną, której celem statutowym jest działalność wychowawcza albo rozszerzenie i wzbogacenie form działalności dydaktycznej, wychowawczej, opiekuńczej i innowacyjnej szkoły lub placówki.

Jako akt o charakterze władczym, zaskarżona uchwała powinna wskazywać na szczególną normę kompetencyjną upoważniającą organ do jej podjęcia. Wskazany w uchwale art. 18 ust.1 usg zasadniczo nie stanowi samodzielnej podstawy do wydawania aktów władczych, te bowiem muszą znaleźć umocowanie w przepisach materialnego prawa administracyjnego.

Skarżący wskazywał, iż każda czynność samorządu terytorialnego musi mieścić się w ramach ustawowego zakresu działania, według przypisanej mu z mocy prawa właściwości(wyroki NSA z 27 września 2017 roku, I OSK 1066/17 i 1 lutego 2017 roku, I OSK 2779/16). W odniesieniu do samorządu gminnego norma o charakterze zadaniowym została zawarta w art. 6 ust.1 usg, z którego wynika, że do zakresu działań gminy należą sprawy publiczne o znaczeniu lokalnym, niezastrzeżone na rzecz innych podmiotów. Art. 18 ust.1 usg wyznacza zakres właściwości rady gminy, do której należą wszystkie sprawy pozostające w zakresie działania gminy, o ile ustawy nie stanowią inaczej. Ani art. 6, ani art. 18 ust.1 usg nie stanowią podstawy do swobodnego tworzenia zadań publicznych przez samorząd gminy(wyrok NSA z 17 grudnia 2018 roku, II OSK 2685/18).

Zdaniem skarżącego w zaskarżonej uchwale Rada Gminy Klwów kreuje nowe, pozaustawowe zadania publiczne w postaci obrony przed ideologią LGBT, a deklarując podjęcie działań w celu jego realizacji, ingeruje w sprawy ogólnokrajowe, a także pozostające z mocy ustawy w zakresie kompetencji innych organów władzy publicznej, a nawet działalności podmiotów prywatnych. Deklaracja o ochronie przedsiębiorców przed narzucaniem im nieprofesjonalnych kryteriów np. przy doborze pracowników czy kontrahentów, chociaż nie wskazuje na konkretne środki służące realizacji tego założenia, wyraźnie stanowi próbę ingerencji w sprawy o charakterze ogólnokrajowym,

takie jak prawo pracy, czy też prawo gospodarcze. Za najbardziej jaskrawe przekroczenie przez Radę Gminy granic jej właściwości należy uznać zobowiązanie z obszaru prawa oświatowego. W zakresie, w jakim zaskarżona uchwała formułuje deklaracje dotyczące obszaru edukacyjno – wychowawczego jednoznacznie wykracza poza zakres kompetencji rady gminy.

Skarżący podnosił, że nawet gdyby nawet przedmiotową uchwałę uznać za akt o charakterze niewładczym – deklarację niewymagającą szczególnej podstawy prawnej – można stwierdzić, że akt ten narusza zasadę legalizmu w zakresie, w jakim zobowiązuje ona organy władzy publicznej do działania w granicach prawa.

Zgodnie z orzecznictwem NSA, organy samorządowe mogą korzystać ze swoistej wolności słowa, przysługującej im jako pochodna wolności wypowiedzi wszystkich mieszkańców danej wspólnoty samorządowej. Jednak nawet działając jako głos wspólnoty samorządowej, rada gminy pozostaje organem władzy publicznej, co oznacza, że jest związana znacznie dalej idącymi ograniczeniami niż jednostki. Związanie zasadą legalizmu stanowi nieprzekraczalną granicę swoistej wolności wypowiedzi organu jednostki samorządu terytorialnego. W tym zakresie skarżący odwołał się wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 3 maja 2007 roku – Bączkowski i inni przeciwko Polsce(skarga nr 1543/06).

W zaskarżonej uchwale Rada Gminy Kłwów nawołuje do uczynienia wspólnoty samorządowej wolną od ideologii LGBT i deklaruje podjęcie działań ku realizacji tego celu. Taka wypowiedź organu władzy publicznej stanowi dyskryminację osób LGBT i narusza ich prawa do ochrony życia prywatnego i wolności słowa, gwarantowane przez prawo powszechnie obowiązujące. Nawet gdyby przyjąć, że przedmiotowa uchwała stanowi tylko deklarację światopoglądową Rady Gminy, to przekracza ona granice wolności wypowiedzi organu, a tym samym pozostaje w sprzeczności z art. 7 Konstytucji RP.

W ocenie skarżącego zaskarżona uchwała bezprawnie ingeruje w prawa i wolności jednostek, a także powoduje dyskryminujące wykluczenie ze wspólnoty samorządowej. Ingeruje ona w prawa i wolności jednostek – prawo do życia prywatnego i wolność wypowiedzi osób nieheteronormatywnych i transpłciowych, a także prawo do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem, prawo do nauki oraz prawo do nauczania wszystkich mieszkańców gminy Kłwów, niezależnie od ich orientacji seksualnych i tożsamości płciowej. Stanowi ograniczenie konstytucyjnych praw

gwarantowanych przez art. 47, art. 48, art. 54 ust.1, art. 70 ust.1 i art. 73 Konstytucji RP.

Zgodnie z art. 32 Konstytucji RP wszyscy są wobec prawa równi i wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne(ust.1). Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny(ust.2). Konstytucyjny zakaz dyskryminacji ma charakter uniwersalny, zarówno pod względem podmiotowym, jak i przedmiotowym. Dyskryminacja stanowi bowiem kwalifikowany przejaw nierównego traktowania i można o niej mówić w sytuacji, w której zróżnicowanie podmiotów podobnych następuje ze względu na ich cechę osobistą. Katalog cech chronionych na gruncie art. 32 Konstytucji RP jest katalogiem otwartym, a zakaz dyskryminacji obejmuje takie cechy osobiste jak orientacja seksualna i tożsamość płciowa.

Skarżący podnosił, iż w zaskarżonej uchwale wskazano, że gmina Klwów będzie wolna od ideologii LGBT, a Rada Gminy deklaruje konsekwentnie bronić wspólnoty samorządowej przed ideologią LGBT. Takie sformułowanie należy uznać za bezpośrednią dyskryminację mieszkańców gminy identyfikujących się jako osoby LGBT, poprzez próbę wykluczenia ich ze wspólnoty samorządowej. Nie ma znaczenia, że uchwała posługuje się pojęciem ideologia LGBT, a nie samoistnym skrótem LGBT. Ideologia to wedle słownikowej definicji, to system poglądów, idei, pojęć jednostki lub grupy ludzi. Trudno mówić natomiast o orientacji seksualnej jako o ideologii. Osoby LGBT mogą być zwolennikami różnych, również całkowicie sprzecznych ze sobą ideologii lub doktryn politycznych, społecznych czy filozoficznych. Orientacja seksualna nie stanowi sama w sobie jakiejkolwiek ideologii.

Skarżący wskazywał, że zaskarżona uchwała dąży do ingerencji w program nauczania oraz działalność szkół i placówek oświatowych, tak aby wykluczyć z nich treści dotyczące tolerancji, otwartości i szacunku dla wszystkich ludzi. Ingerencja ta pozostaje w sprzeczności z art. 31 ust.3 Konstytucji RP oraz wykracza poza kompetencje Rady Gminy, wyznaczone przepisami ustawy o samorządzie gminnym.

Pismem z dnia 2 lipca 2020 roku skarżący Rzecznik Praw Obywatelskich uzupełnił swoje stanowisko w sprawie podnosząc, iż przedmiotowej uchwale zarzuca również naruszenie art. 21 ust.1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej(Dz. Urz. UE z 2016 roku, C 202, s.1, dalej TFUE) poprzez ograniczenie swobody przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich polegające na nieuzasadnionym zniechęcaniu obywateli UE, którzy identyfikują się jako osoby LGBT

lub wyznają światopogląd inny niż narzucony przez uchwałę do przebywania na terenie gminy Klwów oraz związane z nim naruszenie art. 7, art.11 ust.1, art.21 ust.1 i art. 45 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej(Dz. Urz. Z 2016 r, C 202) poprzez naruszenie prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, wolności wypowiedzi oraz zakazu dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową.

Wskazywał na potrzebę rozważenia przez Sąd skierowania na podstawie art. 267 TFUE pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o treści: „Czy art. 21 ust.1, art. 21 ust.1 i art. 45 Karty praw podstawowych UE oraz art. 1 Dyrektywy Rady 2000/78/WE, należy rozumieć w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego państwa członkowskiego przyjął uchwałę, w której deklaruje, że samorząd ten będzie wolny od „ideologii LGBT” oraz wyznacza organowi wykonawczemu tej jednostki kierunek działania polegający na dyskryminującym ograniczeniu praw osób nieheteronormatywnych i transpłciowych”.

W uzasadnieniu pisma skarżący podniósł, iż w dniu 18 grudnia 2019 roku Parlament Europejski przyjął rezolucję w sprawie dyskryminacji osób LGBT w której potępił przyjmowanie przez polskie jednostki samorządu terytorialnego uchwał o przeciwdziałaniu ideologii LGBT, wskazując na ich dyskryminujący charakter oraz ich skutek w postaci ograniczenia swobody przemieszczania się, gwarantowanej wszystkim obywatelom UE. Parlament Europejski wezwał Polskę aby zgodnie ze swoim prawem krajowym oraz zobowiązaniami wynikającymi z prawa UE i prawa międzynarodowego zdecydowanie potępiła dyskryminację osób LGBT, w tym gdy ona ma miejsce z inicjatywy samorządów lokalnych, a także aby unieważniła uchwały samorządów skierowane przeciwko ideologii LGBT(pkt 24 rezolucji).

Zdaniem skarżącego zaskarżona uchwała stanowi nieuzasadnione ograniczenie swobody przemieszczania się. Analiza związku pomiędzy przedmiotową uchwałą a unijną zasadą swobody przemieszczania się pozwala stwierdzić jednoznacznie, przyjmując zaskarżoną uchwałę rada gminy naruszyła prawo Unii poprzez jego niezastosowanie.

W ocenie skarżącego zaskarżona uchwała naruszyła także przepisy Dyrektywy 2000/78/WE. Stanowisko rady gminy naruszające godność i inne prawa osób LGBT, może prowadzić do dalszych przypadków nierównego traktowania ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową, w tym w obszarze zatrudnienia w organach samorządu i podległych mu jednostkach organizacyjnych.

W wyżej powołanym piśmie skarżący odniósł się do stanowiska organu oraz uczestników postępowania.

W odpowiedzi na skargę organ wniosł o oddalenie skargi.

Podnosił, iż Wojewoda Mazowiecki jako organ nadzoru nie stwierdził uchybień w przedmiotowej uchwale. Argumentował, iż Rada Gminy podejmując przedmiotową uchwałę odniosła się do stanowiska mieszkańców gminy. W odczuciu mieszkańców gminy Klwów wprowadzenie ideologii LGBT narusza ich prawa konstytucyjne w zakresie wychowania dzieci i ich światopoglądu. To rodzice wychowują dzieci, a szkoła ma jedynie wspierać ich w tej kwestii.

Uczestnik postępowania Fundacja Instytut na Rzecz Kultury Prawnej - Ordo Iuris pismem procesowym z dnia 6 marca 2020 roku wniosła o odrzucenie skargi.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podnosił, że kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie m.in. w sprawach skarg na :

- akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej(art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a.),
- akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej(art. 3 § 2 pkt 6 p.p.s.a.).

Zdaniem uczestnika możliwość zaskarżenia przedmiotowej uchwały może być rozpatrywana wyłącznie w oparciu o przepis art. 3 § 2 pkt 6 p.p.s.a. lub 101 usg. Zgodnie z uchwałą siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z 26 czerwca 2014 roku, I OPS 14/13, akty z art. 3 § 2 pkt 6 p.p.s.a. rozumiane są jako akty organów samorządowych niezawierające przepisów prawa powszechnie obowiązującego, zatem mogą to być akty o charakterze ogólnym wewnętrznego obowiązującego, jak regulaminy kierowane do podległych organów czy jednostek, oraz o charakterze zewnętrznym, byle miały oparcie w materii publicznoprawnej. Za należące do tej kategorii uważa się akty noszące następujące cechy:

- mają na celu realizację zadań publicznych przypisanych organom jednostek samorządu terytorialnego w drodze ustawy;
- nakładają obowiązek, stwierdzają uprawnienie lub obowiązek, bądź tworzą lub znoszą istniejący stosunek prawny;
- mają charakter indywidualny bądź generalny;

- nie są aktami prawa miejscowego.

Przedmiotowa uchwała nie stanowi aktu podjętego w sprawach z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 6 p.p.s.a. i tym samym nie podlega kognicji sądów administracyjnych i skarga powinna zostać odrzucona.

Nadto podnosił, iż analiza treści zaskarżonej uchwały pozwala stwierdzić, że nie jest ona aktem o charakterze władczym. Podkreślał, iż każda czynność organu samorządu terytorialnego musi mieścić się w ramach jego ustawowo określonego zakresu działania, według przypisanej mu z mocy prawa właściwości (por. wyroki NSA z 27 września 2017 roku, I OSK 1066/17 i dnia 1 lutego 2017 roku, I OSK 2779/16).

Zdaniem uczestnika treść zaskarżonej uchwały odnosi się do obszaru szeroko pojętej kultury i życia społecznego, edukacji oraz rodziny. Każdy z tych obszarów mieści się w zakresie działania gminy. Art. 7 ust.1 usg wymienia *expressis verbis* sprawy – wspierania rodziny, edukacji publicznej, kultury i polityki prorodzinnej jako zadania własne gminy. O obowiązkach samorządu względem rodziny, edukacji i obszarze kultury stanowi wiele przepisów prawa materialnego. Można wymienić ustawę z 9 czerwca 2016 roku o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, ustawy z 14 grudnia 2016 roku Prawo oświatowe, czy też ustawą z 25 października 1991 roku o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

W ocenie uczestnika przedmiot podjętej uchwały odnosi się do spraw lokalnych. Choć ustawodawca nie definiuje pojęcia „lokalność” czy „znaczenia lokalne”, to w doktrynie zauważa się, że „jest to sprawa pozostająca w związku z potrzebami członka lub grupy członków zamieszkujących dany teren, a zatem tworzących gminę zgodnie z art. 1 usg. W praktyce „znaczenie lokalne” powinno być rozumiane jako oddziałujące zasadniczo w zakresie terytorialnym oraz leżące w zakresie zainteresowania jego mieszkańców. Sprawy z zakresu edukacji, rodziny i kultury mają znaczenie także lokalne. Zaskarżona uchwała o charakterze niewładczym odnosi się do spraw publicznych o znaczeniu lokalnym, znajdujących się granicach zadań gminy określonych przepisami prawa.

Odnosząc się do zgodności zaskarżonej uchwały z konstytucyjną zasadą równości – art. 32 Konstytucji RP uczestnik wskazywał, iż dyskryminacja „oznacza niedające się do zaakceptowania tworzenie norm prawnych dla podmiotów prawa, które powinny być zaliczone do tej samej klasy (kategorii) albo nierówne traktowanie podobnych podmiotów prawa w indywidualnych przypadkach, gdy zróżnicowanie nie znajduje podstaw w normach prawnych (wyrok TK z 15 lipca 2010 roku, K 3/07).

W gwarantowanej w art. 32 Konstytucji RP zasadzie równości wobec prawa Trybunał Konstytucyjny wyróżnił dwa elementy :

- równość wobec prawa oznaczającą nakaz równego traktowania przez władze przy stosowaniu prawa;

- równość w prawie oznaczającą nakaz kształtowania treści (stanowienia) prawa z uwzględnieniem zasady równości.

Podnosił, iż w zaskarżonej uchwale nie mamy do czynienia ani ze stosowaniem prawa wobec podmiotów będących adresatami norm prawnych, ani ze stanowieniem prawa. Argumentował, że zarzuty stawiane w skardze opierają się na spekulacjach, domysłach, obawach, przypuszczeniach oraz subiektywnych odczuciach. Stawiane zaskarżonej uchwale zarzuty opierają się na przypisywaniu Radzie Gminy Klwów zakładanych przez skarżącego intencji. Za bez mała insynuację należy uznać tezę, iż „ postulat uczynienia gminy wolną od ideologii LGBT należy rozumieć jako deklarację dążenia do ograniczenia praw osób nieheteronormatywnych i transpłciowych oraz przeciwko standardom ochrony tych praw ”. Przeczy temu zarówno językowa analiza przytoczonego sformułowania, jak również istnienie zestawu poglądów, które zasadnie można określić terminem ideologii. Obecne sformułowania „ gmina wolna od ideologii LGBT ” zgodnie z zasadami językoznawstwa, należy interpretować w kontekście wolnościowym – zachowania wolnego od czegoś, nie bycia podporządkowanym komuś albo czemuś.

Zdaniem uczestnika również nieuprawnione są zarzuty skarżącego, iż zaskarżona uchwała narusza art. 30 Konstytucji RP – poprzez naruszenie „ ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową ”, art. 47 Konstytucji RP „ Każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym”, art. 54 ust.1 Konstytucji RP „ każdemu zapewnia się wolność wyrażania swoich poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji ”.

Wskazywał, że w doktrynie prawo do prywatności postrzegane jest w pierwszej kolejności przez pryzmat „ prawa jednostki do odosobnienia ” lub „ prawa do bycia pozostawionym samym ”. Skarżący dokonuje nieuprawnionej reinterpretacji samego pojęcia ingerencji w życie prywatne. Polska Konstytucja i ustawodawstwo niewątpliwie oparte są na określonej aksjologii, są zakorzenione w konkretnej kulturze i systemie wartości.

Z przedstawionej w skardze argumentacji wynika, iż wolność wyrażania poglądów mieści się swoboda wprowadzania do szkół dowolnej treści. Tymczasem czym innym jest prawo głoszenia w praktyce dowolnych poglądów, a czym innym afirmacja określonego poglądu przez wspólnotę polityczną i wprowadzenie go do nauczania szkolnego. Rada Gminy Klwów sformułowała stanowisko w sposób, który pozwala jednoznacznie stwierdzić, że zaskarżona uchwała nie porusza w ogóle zagadnienia zróżnicowanego traktowania poszczególnych osób ze względu na ich orientację seksualną ani też tożsamość płciową. Wbrew stanowisku skarżącego nie ma tutaj mowy o jakiegokolwiek krytyce ogółu osób o preferencji homo lub biseksualnej oraz cierpiących na zaburzenia tożsamości płciowej, a jedynie o konkretnej grupie osób identyfikowanych nie ze względu na ich cechy osobowe, lecz ich zewnętrzne zaangażowanie o charakterze politycznym lub ideologicznym. Grupa ta jest określana jako „ radykałowie „, którzy dążą do rewolucji kulturowej w Polsce oraz atakują wolność słowa, niewinność dzieci, autorytet rodziny i szkoły oraz swobodę przedsiębiorców.

Uczestnik nie zgodził się ze skarżącym, iż przedmiotowa uchwała ogranicza prawa rodziców do wychowywania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem. Przywołał stanowisko Trybunału Konstytucyjnego z 15 listopada 2005 roku, sygn. akt P 3/05 gdzie zostało wskazane, iż „ Konstytucja wymaga zagwarantowania, zgodnie z zasadą pomocniczości, możliwie szerokiej autonomii rodziców w wykonywaniu funkcji rodzicielskich, w tym zwłaszcza wychowawczych ze względu na dobro dziecka(art. 47, art.48, art. 53 ust.3 Konstytucji RP. Celem takiego ukształtowania regulacji jest zapewnienie ochrony konstytucyjnych praw rodziców przed dowolną i arbitralną ingerencją władzy publicznej. Na ten wymiar nauczania decydujący wpływ powinni mieć rodzice. Pierwszeństwo rodziców w zakresie wychowania dzieci potwierdzają ratyfikowane przez Polskę umowy międzynarodowe(art. 26 ust.3 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka z dnia 10 grudnia 1948 roku, art. 18 ust.4 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych z 19 grudnia 1966 roku (DZ.U z 1977 roku, nr 38, poz. 167), art. 2 Protokołu nr 1 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Obywatela z 4 listopada 1950 roku).

Zdaniem uczestnika skarżący dokonał nieuprawnionego zabiegu polegającego na:

- przeciwstawieniu prawa do nauki - prawu rodziców do wychowania dzieci zgodnie ze swoim sumieniem i przekonaniem;

- arbitralnym umieszczeniem określonych, kontrowersyjnych treści antywychowawczych w kategorii „nauka” i w ten sposób „wyprowadzeniu” ich poza obszar, w którym decydujący głos mają rodzice;

Prokurator pismem procesowym z dnia 12 kwietnia 2020 roku wniósł o oddalenie skargi.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podnosił, iż nie można się zgodzić ze stanowiskiem strony skarżącej, że kwestionowana uchwała ma charakter władczy.

Jego zdaniem stanowi ona wyłącznie deklarację Rady Gminy dotyczącą zawartych w niej treści istotnych z punktu widzenia społeczności objętej wspólnotą samorządową. Przedmiotowa deklaracja jest aktem niewładczym.

Przedmiotowa uchwała nie stanowi ani aktu indywidualnego, ani aktu generalnego. Nie jest aktem stosowania szczegółowych przepisów ustawy, ani aktem zawierającym normy postępowania. Co najwyżej może być postrzegana jako punkt wyjścia dla podjęcia w przyszłości przez organy gminy aktów modyfikujących istniejące stosunki prawne (uchwała intencyjna, kierunkowa). Przy czym na jej podstawie organy nie zostały zobowiązane do podjęcia konkretnych działań i zawiera ona wyłącznie treści deklaratywne. Nie formułuje norm postępowania skierowanych do indywidualnych osób lub grupy podmiotów wyróżnionych według określonego kryterium. Wbrew stanowisku skarżącego nie nakłada na dyrektorów szkół publicznych obowiązków związanych z uniemożliwieniem wstępu do tych placówek osób realizujących tzw. zajęcia równościowe, czy z zakresu szeroko pojętego wychowania seksualnego.

Zaskarżona uchwała nie narusza zasady legalizmu. Wbrew stanowisku skarżącego organ przywołał normę kompetencyjną – art. 18 ust.1 usg. Powyższy przepis jest przepisem prawa ustrojowego, ogólną normą kompetencyjną, upoważniającą radę gminy do podejmowania działań niewładczych, pozostających w granicach zadań gminy, przewidzianych w przepisach prawa. W odniesieniu do działań niewładczych, gdy nie dochodzi do wkroczenia w sferę praw i obowiązków innych podmiotów prawa, w tym organów wykonawczych gminy – podstawa prawna z art. 18 ust.1 usg jest wystarczająca.

Zdaniem Prokuratora skarżący nie wykazał, że kwestionowany akt narusza zasadę niedyskryminacji. Nie przytoczył konkretnego postanowienia zaskarżonej uchwały, które miałyby ograniczać prawa lub wolności jednostki przyznane w normach konstytucyjnych lub europejskich.

Wskazywał, że kwestionowana deklaracja, podjęta w formie uchwały w żadnym jej fragmencie nie wskazuje na osoby „nieheteronormatywne”, transpłciowe lub biseksualne. Odnosi się wyłącznie do „ideologii LGBT, rewolucji kulturowej, seksualizacji dzieci” – wyrażając wobec nich ogólny sprzeciw. Nie konkretyzuje, ani nie stygmatyzuje żadnej grupy według jakiegokolwiek kryterium. Z tego powodu w ujęciu prawnym nie istnieją podstawy do jej zakwestionowania.

Uczestnik postępowania stowarzyszenie Kampania Przeciwko Homofobii w piśmie procesowym z dnia 29 czerwca 2020 roku popierał skargę Rzecznika Praw Obywatelskich i argumentację w zakresie podstaw do stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały.

Podnosił, iż przedmiotowa uchwała wpisuje się w niepokojące zjawisko wykluczania osób LGBT ze społeczności danego samorządu pod przykryciem pozbawionego wartości znaczeniowej pojęcia „ideologii LGBT”. Podejmowane uchwały w tym zakresie mają charakter dyskryminacji zakazanej przez art. 32 ust.2 Konstytucji RP. Zdaniem uczestnika zaskarżona uchwała posługuje się w swej treści pustym pojęciem „ideologia LGBT” gdyż taka ideologia nie istnieje.

Zdaniem uczestnika przyjmowanie przez władze stanowisk piętnujących, wykluczających lub fałszywie sugerujących, że intencją określonej grupy osób jest podważanie obowiązującego porządku prawnego w oczywisty sposób naraża te osoby na ataki i przestępstwa z nienawiści. Odczuwając kwestie związane z orientacją seksualną i przekształcając je w dyskursie publicznym cechę przyrodzoną w przedmiot ideologii lub stylu podlegającego wyborowi(który dodatkowo przedstawiany jest jako prowadzący do negatywnych społecznie skutków) tworzy większą atmosferę przyzwolenia dla przypadków przemocy i agresji).

Odwoływanie się do ideologii LGBT jest klasyczną formą dehumanizacji, czyli przedstawiania tej grupy osób jako pozbawionej uczuć i emocji przez to mniej ludzkich.

Wskazywał, iż podjęcie przedmiotowej uchwały jest formą symbolicznego wykluczenia grupy osób LGBT ze społeczności lokalnej, gdyż wskazuje, że społeczność ta nie jest częścią tkanki społecznej gminy i nie zasługuje na ochronę, a także stanowi naruszenie godności tych osób.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Skarga jest zasadna.

Stosownie do art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi- dalej jako p.p.s.a., sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia prawa, ustawodawca nie określił rodzaju naruszenia prawa, które prowadziłoby do zastosowania tej sankcji. Należy zatem odwołać się do przepisów ustawy o samorządzie gminnym, gdzie przewidziano dwa rodzaje naruszeń prawa, które mogą być wywołane przez ustanowienie aktów uchwalanych przez organy gminy. Mogą być to naruszenia istotne lub nieistotne (art. 91 usg). Jednak i ten przepis nie definiuje obu rodzajów naruszeń, co stwarza konieczność sięgnięcia do stanowiska wypracowanego w tym zakresie w doktrynie i w orzecznictwie. Za "istotne" naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Do nich zalicza się między innymi naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmiecik, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, s. 101-102).

W judykaturze za istotne naruszenie prawa, będące podstawą do stwierdzenia nieważności aktu, uznaje się takiego rodzaju naruszenia prawa jak: podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, naruszenie procedury podjęcia uchwały (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lutego 1998 r., sygn. akt II SA/Wr 1459/97, Lex nr 33805; z dnia 8 lutego 1996 r., sygn. akt SA/Gd 327/95, Lex nr 25639).

Stwierdzenie nieważności uchwały może nastąpić więc tylko wtedy, gdy uchwała pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, co jest oczywiste i bezpośrednio oraz wynika wprost z treści tego przepisu. Nie jest zaś konieczne rażące naruszenie, warunkujące stwierdzenie nieważności decyzji czy postanowienia, o jakim mowa w przepisie art. 156 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu formalnego dopuszczalności skargi .

Należy zgodzić się z autorem skargi, iż przedmiotowa uchwała stanowi akt jednostki samorządu terytorialnego(gminy) podjęty w sprawach z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 6 p.p.s.a. i podlega kognicji sądów administracyjnych. Przepis art. 101 ust.1 usg przyznaje każdemu, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone, możliwość zaskarżenia uchwały organu podjętej w sprawach z zakresu administracji publicznej. Ustawodawca nie zamieścił co prawda definicji pojęcia „ sprawy z zakresu administracji publicznej “. Poglądy prawne wyrażane na ten temat nie są jednolite ze względu na rozmaity charakter prawny tych uchwał, wymagających różnej oceny prawnej w zależności od ich konkretnej treści. W piśmiennictwie przyjmuje się na ogół, że wykładnia systemowa tego pojęcia pozwala uznać za każdą sprawę z zakresu administracji publicznej jest akt administracyjny skierowany do mieszkańców gminy, jak również do ich organów w celu bezpośredniego wykonania zadań publicznych.

Przewidziana w art. 101 ust. 1 usg skarga na uchwałę podjętą przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej stanowić ma jedną z gwarancji prawnych realizacji demokratycznego państwa prawnego i zasady praworządności. Z tego względu nasuwające się w praktyce wątpliwości co do dopuszczalności drogi sądowoadministracyjnej powinny być interpretowane na rzecz ochrony praw obywatelskich i prawa do sądu.

Za szerokim rozumieniem pojęcia „ spraw z zakresu administracji publicznej “ opowiedział się Trybunał Konstytucyjny w uchwale z 14 września 1994 roku – OTK 10/94, cz. II, poz. 44 i 46).

Aby stwierdzić legalność określonego aktu pochodzącego od jednostki stanowiącej – rady gminy konieczne jest ustalenie czy dotyczy on zadań powierzonych radzie, bowiem jedynie w takim zakresie możliwie jest wydawanie nawet niewiążącego stanowiska, czy też opinii. Rada gminy może wypowiadać się w kwestiach pozostających w zakresie działania gminy, a zatem w sprawach publicznych o znaczeniu lokalnym, niezastrzeżonych ustawami na rzecz innych podmiotów(por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 lutego 2017 roku, sygn. akt I OSK 2779/16).

W odróżnieniu od podmiotów prawa prywatnego(osób fizycznych i prawnych) organy władzy publicznej, co wyraźnie wynika z art. 7 Konstytucji RP, działają na podstawie i w granicach prawa. O ile podmioty prywatne mogą więc czynić czego im prawo nie

zabrania, o tyle organy władzy publicznej mogą podejmować tylko te działania, na które prawo im zezwala. Domniemanie właściwości rady gminy stosownie do art. 18 ust.1 usg nie może polegać na przyznaniu jej uprawnień do czynności należących do sfery wykonawczej, bądź wpływających na tę sferę, gdyż stanowiłoby to naruszenie wyrażonej w art. 169 Konstytucji RP zasady podziału organów gminy na stanowiące i wykonawcze (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 września 2017 roku, sygn. akt I OSK 1066/17).

Do istotnego naruszenia prawa należy zaliczyć naruszenie przez organ gminy podejmujący uchwałę przepisów o właściwości, podjęcie takiego aktu prawnego bez podstawy prawnej, wadliwe zastosowanie normy prawnej będącej podstawą prawną podjęcia aktu.

Każda działalność rady gminy jako organu kolegialnego przyjmuje formę uchwały (w znaczeniu formalnym), bez względu na jej nazwę. W praktyce przepisy statutów wskazują na takie formy aktów wydawanych przez radę jak: - rezolucja, stanowisko, opinia. Uchwała zależnie od jej treści, może być jedną z wielu form działania administracji - aktem prawa miejscowego, działaniem zewnętrznym lub wewnętrznym, generalnym lub indywidualnym, władczym lub nie władczym (R. Hauser, Orzecznictwo sądowoadministracyjne w sprawach samorządu terytorialnego. Zagadnienia wybrane, Samorząd Terytorialny 2015, nr 3, s.39). Podobnie w orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że uchwały są wszelkiego rodzaju rozstrzygnięciami (aktami woli) podejmowanymi przez radę gminy (wyrok NSA z 13 listopada 2008 roku, II OSK 1262/08). Sama nazwa uchwała nie świadczy o jej charakterze prawnym i wymaganej podstawie. Wynika to z jej treści. Uchwały stanowiące akty prawa miejscowego lub inne uchwały o charakterze władczym muszą posiadać wyraźną i dookreśloną podstawę prawną w przepisach ustawy – wskazującą na możliwość i granice działania organu. Do wydania aktu o charakterze niewładczym wystarczającą podstawą jest norma kompetencyjna.

Biorąc pod uwagę treść spornej uchwały nie sposób stwierdzić, iż jest to jedynie niewiążące stanowisko Rady Gminy o charakterze niewładczym.

Zakwestionowana uchwała ma charakter władczy, zobowiązujący gdyż zawiera dyrektywy działania skierowane do organu wykonawczego oraz jednostek organizacyjnych gminy – szkół i innych placówek oświatowych. Świadczą o tym użyte zwroty „ **nie zgodzimy się; zrobimy wszystko aby do szkół nie miały wstępu.....** “. Należy uznać wyrażone stanowisko jako wytyczne stosowania prawa, a więc o działania o charakterze władczym. Realizacja braku zgody, zakazu wstępu musiałaby

zostać zrealizowana przez organ wykonawczy Wójta, bądź dyrektorów szkół, czy placówek oświatowych. W ustawie o samorządzie gminnym, ani też w innym akcie prawa powszechnie obowiązującego rangi ustawowej nie ma przepisu, który uprawniałby radę gminy do zajmowania ogólnego stanowiska w zakresie stosowania prawa, ani generalnej interpretacji prawnej. W takiej sytuacji uchwała powinna wskazywać na szczególną normę kompetencyjną upoważniającą organ do jej podjęcia.

Aby stwierdzić legalność określonego aktu pochodzącego od rady gminy konieczne jest ustalenie czy dotyczy kwestii pozostających w zakresie działania gminy(art. 18 ust.1 usg), a zatem w sprawach publicznych o znaczeniu lokalnym, niezastrzeżonych na rzecz innych podmiotów(art. 6 ust. 1 usg). Działania władcze muszą być oparte na konkretnej normie kompetencyjnej, upoważniającej organ do podjęcia rozstrzygnięcia i określającej czynność będącą przedmiotem kompetencji(uchwała NSA z 29 marca 2006 roku, II GPS 1/06). Organy władzy samorządowej mogą korzystać z wolności wypowiedzi mieszkańców danej wspólnoty samorządowej. Związanie zasadą legalizmu stanowi granicę wolności wypowiedzi organu. Zakres wolności wypowiedzi organów władzy jest zdecydowanie węższy w stosunku do podmiotów prywatnych. Organy korzystając z wolności słowa winny czynić to powściągliwie, ponieważ ich wypowiedzi mogą zostać uznane przez podległe organy lub urzędników jako dyrektywy działania. W związku z tym należy uznać, iż przedmiotowa uchwała jako akt władczy została wydana bez podstawy prawnej, a tym samym z naruszeniem konstytucyjnej zasady legalizmu wyrażonej w art. 7 Konstytucji RP. Ani art.6, ani wskazany przez radę gminy art. 18 ust. 1 usg nie stanowią podstawy do swobodnego tworzenia zadań publicznych przez samorząd gminny(wyrok NSA z 17 grudnia 2018 roku, II OSK 2685/18).

Art. 18 ust.1 usg upoważnia radę gminy do podejmowania działań niewładczych np. o charakterze programowym, intencyjnym, o ile działania pozostają w granicach zadań gmin przewidzianych w prawie(wyrok NSA z 28 kwietnia 2011 roku, II OSK 269/11). Niewątpliwie poza zakresem właściwości gminy znajdują się sprawy ogólnokrajowe, czy należące z mocy ustaw szczególnych do właściwości innych organów samorządowych, państwowych lub organizacji społecznych(A. Szewc – komentarz do art. 18 usg system informacji prawnej LEX). Kwestie podejmowania współpracy z organizacjami zewnętrznymi przez szkoły reguluje art. 86 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 roku – Prawo oświatowe(DZ.U z 2019 roku, poz. 1148). W związku z treścią uchwały to Rada Gminy, wchodząc w kompetencje ustawodawcy przypisała sobie uprawnienia dokonywania wykładni i realizacji wyżej powołanego uregulowania

poprzez wskazywanie jakie organizacje mogą nawiązywać współpracę ze szkołami i w jakim zakresie, a jakie nie, a wręcz ustalać zakres treści jaki będzie przekazywany w szkołach czy też placówkach pedagogicznych(sprzeciw wobec powoływania tzw. latarników) - osób, które miały podejmować interwencje w przypadkach dyskryminacji lub przemocy ze względu na orientację seksualną czy tożsamość płciową.

Należy zgodzić ze skarżącym, iż zaskarżona uchwała narusza zakaz dyskryminacji wynikający z art. 32 ust.2 Konstytucji RP. W świetle przywołanego przepisu nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny.

Nie można się zgodzić ze stanowiskiem Fundacji na rzecz kultury prawnej Ordo Iuris oraz Prokuratora, iż przedmiotowa uchwała nie odnosi się do osób, a tylko do „ideologii LGBT” i nie może zostać uznana za przejaw dyskryminacji wskazanej grupy osób.

Należy podzielić stanowisko skarżącego, iż zwrot „ideologia LGBT” jest zwrotem w toczącej się debacie publicznej i odnosi się do osób nieheteronormatywnych i transpłciowych, gdyż orientacja seksualna i tożsamość płciowa stanowią element tożsamości i pozostają nierozzerwalnie związane z każdą osobą. Należy zauważyć, iż podejmowanie przedmiotowej uchwały należy umiejscowić w kontekście społecznym danej społeczności lokalnej. Dana społeczność lokalna otrzymuje jasny przekaz o zagrożeniu płynącym od tak określonej grupy osób, a organy gminy i jej jednostki organizacyjne stanowisko w jakim kierunku winny iść przyszłe rozwiązania prawno – faktyczne i jakie ma oczekiwania w tym zakresie rada gminy.

Należy zauważyć, iż w społecznościach lokalnych żyją osoby o różnym kolorze skóry, różnej religii, w tym również o różnej tożsamości płciowej. Każda z tych grup stanowi mniejszość i winna być w kontekście przywołanego art. 32 ust.2 Konstytucji RP traktowana w sposób równy. Każda mniejszość wymaga szczególnej troski ze strony wszelkiej władzy. Zdaniem Sądu pozycja danej mniejszości w danym środowisku i stosunek do niej władz, w tym samorządowych jest miarą dojrzałości. Stanowisko, iż szanujemy osoby LGBT, a tylko jesteśmy przeciw „ideologii LGBT” w żadnym stopniu nie uwzględnia kontekstu społecznego i realnych skutków, które wywiera przedmiotowa uchwała na życie tej grupy osób w danej gminie. Nie można się zgodzić ze stanowiskiem uczestnika Instytut Ordo Iuris, iż stawiane zaskarżonej uchwale zarzuty w zakresie naruszeń Konstytucji RP opierają się na spekulacjach, domysłach, obawach, przypuszczeniach oraz subiektywnych odczuciach. Jeżeli rada gminy chce

tworzyć... **strefy wolne od**, to już wyklucza ze swojej społeczności pewną grupę i różnicuje. Zgodnie z art. 1 Konstytucji RP Polska jest dobrem wspólnym wszystkich obywateli i zapisy Konstytucji RP, zgodnych z nimi ustaw oraz przyjętych aktów prawa międzynarodowego mają stanowić przestrzeń prawną w której winny poruszać się organy władzy publicznej. Sytuacje w jakiej funkcjonują osoby LGBT w Polsce przedstawił uczestnik stowarzyszenie przeciw homofobii w stanowisku procesowym. Z przywołanych badań wynika, że sytuacje różnorakiego wykluczenia dotyczą konkretnych ludzi, a nie .....ideologii. Tak więc podjęta uchwała daje jasny przekaz, iż we wskazanym kierunku należy podążać. W przyjętej uchwale rada odwołuje się i deklaruje wierność tradycji narodowej i państwowej, pamięć o 1053 latach chrztu Polski, 100 latach niepodległości zapominając, iż z tych wartości i tej dumy nie powinien być nikt wykluczony.

Należy również podzielić stanowisko, iż zaskarżona uchwała stanowi nieuprawnioną ingerencję w wolności i prawa osób nieheteronormatywnych poprzez naruszenie ich godności oraz prawa do życia osobistego w zgodzie z ich orientacją seksualną. W myśl art. 47 Konstytucji RP – każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym. Jak wskazuje skarżący zgodnie z orzecznictwem ETPCz ugruntował się pogląd, iż orientacja seksualna, życie seksualne oraz tożsamość płciowa są istotnymi elementami życia prywatnego. Wbrew deklaracjom zaskarżona uchwała ingeruje w życie prywatne tej grupy mieszkańców, którzy identyfikują się jako osoby LGBT.

Nie zmienia tego deklaracja zawarta w zaskarżonej uchwale, iż .....nie będziemy ingerować w życie prywatne mieszkańców. Jak już wcześniej Sąd podnosił, przedmiotowa uchwała jest skierowana do osób LGBT i faktycznie zapowiadane zwalczanie ideologii LGBT prowadzi do dehumanizacji tej grupy społecznej, co bije w ich godność – wbrew deklaracjom autora uchwały i narusza przepis art. 47 Konstytucji RP.

Należy podzielić też stanowisko skarżącego, iż zaskarżona uchwała ustanawiając strefę wolną od LGBT narusza art. 21 ust. Traktatu o funkcjonowaniu UE (Dz.Urz. UE z 2016 roku, C 202,s.1) poprzez ograniczenie swobody przemieszczania się, poprzez zniechęcanie obywateli UE, którzy identyfikują się jako osoby LGBT do przebywania na terenie gminy Klwów oraz związanych z nim naruszenie art.7, art.11 ust.1, art. 45 Karty Praw Podstawowych UE(Dz.Urz. UE z 2016 roku, C 202) poprzez naruszenie prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, wolności

wypowiedzi oraz zakazu dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową.

Podsumowując należy zauważyć, iż przedmiotowa uchwała jako władcze rozstrzygnięcie rady gminy, które nie posiadało wyraźnej i dookreślonej podstawy prawnej w przepisach ustawy, oraz akt naruszający przywołane przepisy Konstytucji RP i art. 21 ust. 1 TFUE w sposób istotny należało wyeliminować z obrotu prawnego.

Z tych też względów biorąc za podstawę art. 147 § 1 p.p.s.a. orzeczono jak na wstępie.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Ilona Obara

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Ilona Obara".

specjalista